

**Pozdravni govor nadbiskupa Dražena Kutleše a susretu Stalnoga vijeća HBK-a i
umirovljenih biskupa HBK-a i BK BiH, 2.3.2026.**

Uzorita gospodo kardinali, braćo biskupi,

okupljeni smo danas u bratskom i molitvenom zajedništvu, u ozračju poštovanja i zahvalnosti prema vama, dragi biskupi u miru i naši prethodnici u službi. Ovaj naš godišnji susret nije protokolaran, nego duboko duhovan čin koji izražava snagu biskupskoga zajedništva koje ne prestaje završetkom biskupove aktivne službe. Vaša prisutnost među nama, i nakon odlaska u mirovinu, ne gubi na važnosti, nego poprima novi oblik.

Upravo bih na to danas htio podsjetiti promišljanjem o starcu Šimunu i proročici Ani iz evanđeoskog izvještaja o Prikazanju Gospodinovu u Hramu (usp. Lk 2,22–38). Šimun i Ana više nisu bili u središtu društvenih zbivanja. Ušli su u mirnije razdoblje svoga životnoga vijeka, ali s nesmanjenim intenzitetom služenja Bogu. Nisu upravljali vanjskim strukturama, nisu donosili velike odluke. Ipak, upravo su oni – u svojoj starosti, u postojanoj vjernosti i tišini Hrama – prepoznali dolazak Spasitelja. Evanđelje kaže za Šimuna da je bio čovjek pravedan i bogobožan te da je Duh Sveti bio na njemu. Za Anu pak stoji da nije napuštala Hrama, nego je postom i molitvom služila Bogu noću i danju. U toma kontekstu možemo promatrati i vaše poslanje.

Braćo biskupi, zanimljivo je uočiti da pridjev „starac“ uz Šimunovo ime nije služio da opiše dob koliko da ukaže na čast. Šimunova starost u središte pažnje stavlja zrelost iščekivanja, a ne teret godina. Njegove godine nisu značile odustajanje, nego ispunjenje. On je nosio obećanje u srcu i znao je čekati. Nakon desetljeća biskupske službe, i svaki od vas nosi u sebi iskustvo Crkve koje je sazrijevalo kroz radosti i kušnje, kroz razdoblja slobode i pritiska, kroz duhovne obnove i krize povjerenja.

Vaša dob ne nosi u prvome redu umor služenja, nego zrelost razlučivanja. Vi ste prošli razna razdoblja našega naroda i naših mjesnih Crkava, znate kako Crkva diše u različitim povijesnim okolnostima. Šimun je mogao prepoznati Dijete jer je bio ispunjen Duhom Svetim i nadom svoga naroda. Prepoznati Krista u malenosti, u novosti, u ponekad nejasnim i neurednim okolnostima mogu samo oni koji su duboko ukorijenjeni u Bogu. I danas Crkva treba takve oči:

pogled koji ne reagira hirovito, nego razlučuje; mudrost koja ne dolazi naglo, nego se rađa iz ustrajne vjernosti. Vaša prisutnost među nama pomaže nam živjeti karizmu razlučivanja.

Anina je služba bila skrivena, ali duboko svrhovita. Nije imala utjecaja izvanjskom vlašću, ali je postom i molitvom zazivala Božje vodstvo i Božju zaštitu narodu. Vaša je današnja služba sve više poziv na Aninu službu molitve, prisutnosti i tihe potpore. Premda više ne upravljate biskupijama, u djelatnoj ljubavi prema narodu Božjem ne prestajete biti pastiri.

U društvu koje cijeni položaj, Crkva cijeni plodnost. A plodnost dolazi iz sjedinjenja s Gospodinom. Vi ste sada na poseban način više raspoloživi za takvo sjedinjenje po molitvi za narod, molitvi k nebu uzdignutih ruku, poput Mojsija, dok drugi vode svakodnevne bitke.

Vi ste naše molitveno zaleđe, naša tiha snaga. Crkva u hrvatskom narodu treba vaše podignute ruke, vaše časoslove, vaše krunice, vaše tihe mise prikazane za svećenike, redovnike, obitelji i mlade. Vaša molitva nije dodatak našem djelovanju, ona ga nosi.

U kanonskome smislu, Crkva jasno kaže da prestanak upravljanja ne znači prestanak poslanja. Biskup emeritus zadržava svoj naslov i dostojanstvo, ostaje trajno pridružen biskupijskome prezbiteriju i Biskupskome zboru. Crkva želi da mu bude osigurano dostojno uzdržavanje upravo kao znak zahvalnosti i poštovanja prema službi. Ali još važnija od pravnih odredbi jest činjenica da ostajete očinski prisutni u životu naših mjesnih Crkava.

Vi ste memorija Crkve. Sjećate se puta koji smo prošli, kušnji koje ste nosili s narodom, milosti koje je Bog po vama darovao. Bez te memorije Crkva lako gubi orijentaciju. U vremenu sekularizacije, demografske nesigurnosti, kulturnih prijeloma i kriza povjerenja, vaša prisutnost svjedoči da Crkva ne počinje niti završava s nama. Ona je Kristova. Vi ste svojim životom pokazali što znači biti dionik te Kristove vjernosti.

Istodobno, vi niste samo podsjetnici, nego i učitelji nade. Starost koja je prokušana ne nosi samo priče iz prošlosti, nego pogled usmjerava prema naprijed. Vaša vjera, kušana vremenom, pomaže mlađima da se ne zaustave na razočaranjima i ranama, nego da gledaju dalje, prema punini koju Bog pripravlja. U kulturi koja se boji slabosti i starosti, podsjećate nas da se vrijednost ljudske osobe ne mjeri učinkovitošću, nego identitetom djece Božje.

Šimun je uzeo Dijete na ruke i izgovorio riječi: „Sad otpuštaš slugu svoga, Gospodaru, u miru.“ To je hvalospjev ispunjenja, ali ne rezignacije. To je molitva čovjeka koji je dočekao obećanje.

Vaš biskupski život obilježen je dugim iščekivanjem i naviještanjem Krista: u sakramentima, u propovijedima, u odlukama, u tišini odgovornosti.

U jednome trenutku pastir stoji na čelu povjerenoga mu stada, a u drugome je pozvan službu predati mlađoj braći. Taj čin predaje nije gubitak, nego ispunjenje. To je čin vjere da Krist vodi svoju Crkvu i da isti Duh, koji je djelovao po vama, djeluje i po onima koji nastavljaju službu. Kao što je Ana svima koji su iščekivali otkupljenje govorila o Djetetu, tako i vi svojim iskustvom danas govorite: vrijedi služiti Kristu; vrijedi dati mu sve; vrijedi nositi križ pastirske odgovornosti.

I upravo u novim okolnostima, u društvu koje se mijenja strahovitom brzinom, u kulturama koje su često ravnodušne prema vjeri, Crkvi je potrebno vaše svjedočanstvo onoga što ne prolazi, nade u buduća obećanja. Vaša riječ, rasterećena od svakodnevne administracije, može biti još slobodnija, evanđeoskija, očinskija.

Dragi biskupi emeritusi, uime Hrvatske biskupske konferencije želim vam i danas reći jednostavno: hvala. Hvala vam što ste bili i ostajete ljudi Hrama. Hvala vam za godine u kojima ste vodili povjerene vam Crkve, često u vrlo zahtjevnim vremenima. Hvala vam za odluke koje su bile teške i za one koje su bile radosne; za ono što je javno poznato i za ono što je ostalo skriveno samo između vas i Gospodina.

Molimo vas, budite i dalje naši Šimuni i Ane. Prinosite molitve za nas. Budite savjetnici koji ne nameću, nego tješe i usmjeravaju. Budite očinski oslonac svećenicima, redovnicima i redovnicama, obiteljima i mladima. Crkva u hrvatskome narodu treba vašu mudrost, vaše pamćenje i riječ koja dolazi iz dugogodišnjega iskustva.

Na kraju želim da osjetite radost našega zajedništva i povjerenja Crkve koje se ne ravna godinama. Hvala vam za sve što jeste, za sve što ste činili i za sve što još uvijek činite za Kristovu Crkvu. Neka vas Gospodin blagoslovi i čuva, daruje vam potrebno zdravlje, mir u srcu i izobilnu radost spasenja.

Od srca vam hvala.